

kunnet anse det rigtigt i en almindelig Fiskerilov at optage Bestemmelser, der kun skulle gjælde for enkelte, mer eller mindre begrænsede Lokaliteter (at der i saa Henseende er gjort en Undtagelse med Hensyn til Simfjorden, er begrundet dels i denne Havarms særlige og dels i de historiske Forhold), have vi fundet det rettest at henvise flige Bestemmelser til lokale Regulativer, udfærdigede af Administrationen. (§ 17), idet vi i saa Henseende ere i Overensstemmelse med de Regler, der følges i andre Landes nyere Fiskerilovgivning, der i Hovedlovene kun fastslaa Grundtrækkene for Ordningen, medens alle Detailbestemmelser henvises til lokale Anordninger.

§ 14. Det er en bekendt Sag, at intet Fiskeri har volbt saa megen Uro mellem de Fiske og givet Lovgiveren saa meget at bestille som Nalevaadfiskeriet. Fra de ældste Tider, vi have en Lovgivning for Simfjordsfiskeriet, møde vi Pulsvaaddene, og gennem Tidernes Løb vedblive Nalevaaddene at frembyde det vanskelige Spørgsmaal for Ordningen paa hin Fjord, hvorefter det samme Spørgsmaal i de senere Tider har reist sig ogsaa paa Rigets andre Fiskevande med den samme Voldsomhed og fremkaldende de samme Mobsætninger i Meninger og Paastande, som ere saa bekendte fra Simfjordslovgivningens Historie. Det er derfor naturligt, at Spørgsmaalet om Nalevaaddenes Nytte og Stadelighed har været os et af de aller vigtigste under vort Arbejde, og vi have underkastet det den alvorligste Overvejelse, hertil yderligere opfordrede ved den Mængde Andragender, som herom ere indkomne til Udvalget dels gennem Indenrigsministeriet, dels direkte.

Et Vaad er, som bekendt, et Fiskeredskab, der bestaar af et sætformet Garn, Kalven eller Hoven, til hvis Munding der er fastbundet tvende Arme eller Binger, som tjene til at gjenge for den Fisk, der skal fanges ved at optages i Kalven. Dette Redskab kan bruges paa en af to Hovedmaader, enten saaledes at Sækken ved Armene drages hen over Havbunden og optager i sig den mødende Fisk (Vaaddragning), eller saaledes at Sækken ligger stille paa Bunden med opspilet Munding og Fiskene ved Støj i Havet opstrømmes og jages ind i Sækken, der samtidig optages af Bandet ved Armene. Vel bruges det ogsaa ved den førstnævnte Anvendelsesmaade af Vaadet at gjøre nogen Støj i Vandet for at drive Fiskene mod Kalven, ligesom denne ogsaa ved den sidste Anvendelsesmaade drages noget hen over Bunden, men dette er dog kun Biomstændigheder ved de to Metoder, der igrigt bestemt adskille sig fra hinanden. Den sidste Methode bruges kun ved Nalefiskeriet (Pulsvaad), hvorimod Vaaddragning er en ganske almindelig Maade at anvende Vaadet paa ved Fangsten af næsten alle Slags Fisk.

Vaaddragningen kan igrigt atter finde Sted paa to Maader, enten ved Dragning af Vaadet mod Land eller en Grund, hvorpaa de dragende gaa (Landdragningsvaad), eller ved Dragning af Vaadet til et Fartøj, der ligger for Anker ude paa dybere Vand (Dybvaad). Paa begge disse Maader er Vaaddragning efter Al bleven brugt i Simfjorden, hvor Landdragningsvaaddene forekomme under Benævnelserne „Kratvaad“, der udkastes fra en Vaad paa Dybet og drages op paa de overfhytete Grunde, hvor Fiskerne vade i Vand indtil Lønderne, og „Sandvaad“, der drages op paa Land og, idet de saaledes bruges paa lavere Vand, derfor ere mindre. Dybvaaddene benævnes „Naleankervaad“ eller „Naleknurrevaad“ (Kringelvaad). Disse Nalevaad, der drages hen over Havbunden, have hidtil alle været forbudte paa Simfjorden (Frdn. 15de Decbr. 1750 § 14), indtil Loven af 22de Marts 1867 tillod Brugen af Dybvaaddene, hvorimod Krat- og Sandvaad endnu ere forbudte.

At Nalevaaddene (ikke blot Pulsvaaddene, men ogsaa de til Dragning brugte Vaad) have fremkaldt mere Uenighed og Misforhold blandt Fiskerbefolkningen end andre Vaad, har sin Grund dels i deres Indretning, hvorom vi strax skulle tale, dels deri, at Nalefiskeriet er det Fiskeri, der er af den største økonomiske Vigtighed navnlig for vore Smaafiskere paa Fjordene og i de mindre Fiskevande overhovedet, og det er ogsaa netop her, at Klagerne over Nalevaaddene ere fremkomne stærkest fra den talrige Fiskerbefolkning, der har sin Bopæl langs Fjordenes og Smaasundenes Kyster og her søger sit Ophold ved det mindre Fiskeri ved Ruser, Nalekroge, Nalefangning osv. Der er imidlertid efter medunderstretene Willumsens Mening ingen Tvivl om, at Klager over Nalevaaddene ville lyde ligesaa højt fra Fiskerlejerne ved den aabne Kyst, navnlig Øresund, som fra Fjordene, saasnart det bliver Sik at bruge dem der, hvilket endnu ikke har været Tilfældet. Frygten er tilstede, og den grundet paa, at Vaaddene podelagge alle lette Fiskeredskaber, Vaffer, Nedgarn o. dsl.

Det ligger i Forholdets egen Natur, at Nalevaaddene maa være meget smaamassede for at fange Aalen, der er en smækker Fisk, som derhos altid søger at trænge igennem Garnet; de for Simfjorden normerede Nalemasser ere 30 og 24 Linier i Omkreds, saa at Massernes Sider altfaa ere $7\frac{1}{2}$ eller 6 Linier lange, hvilket giver en saa lille Maske, at en Finger ikke kan stiftes igjennem den, og denne Stidighed bliver endnu søeligere derved, at Masserne ved Vaaddets Dragning blive trukne ud i Længden, hvorved de næsten lukke sig helt sammen, foruden at de selvfølgelig ofte